

pligt som hovedregel gælder også i forhold til andre offentlige myndigheder, men at denne hovedregel fraviges i tilfælde, hvor en oplysning er af betydning for en anden offentlig myndigheds afgørelse. Når justitsministeriets udkast i den forbindelse anvender kriteriet »væsentlig betydning«, følger det heraf, at hovedreglen om tavshedspligt og strafansvar fastholdes i videre omfang end efter betænkningens udkast. Begge formuleringer rejser imidlertid det spørgsmål, hvorledes den myndighed, der modtager en anmodning om oplysninger, er stillet over for denne anmodning. Forholdet kan være det, at den myndighed der modtager anmodningen antages at kunne foretage en reel prøvelse af oplysningens betydning for den begærende myndighed. Men det kan også gå således, at en begæring fra en offentlig myndighed til en anden skaber en stærk og tilstrækkelig formodning om oplysningens (væsentlige) betydning for den begærende myndighed.

Straffelovrådet finder det mest hensigtsmæssigt at undlade at indsætte en særlig bestemmelse om straffrihed i de nævnte tilfælde. Man kan i stedet lade spørgsmålet om straffrihed bero på, om udleveringen af oplysninger har været »uberettiget«, jfr. § 152, stk. 1. Denne løsning opfordrer i højere grad den myndighed, der modtager en anmodning, til at anlægge en konkret bedømmelse af den begærende myndigheds interesse i oplysningen sammenholdt med den anmodende myndigheds eller andres interesse i, at oplysningen ikke udleveres. Desuden vil den foreslåede løsning understrege, at grænsen mellem den berettigede og den uberettigede udlevering af oplysninger til anden offentlig myndighed først og fremmest må bero på de forvaltningsretlige regler, der fastlægges på de enkelte områder. Efter den foreslåede regel bliver det således domstolenes opgave at afgøre konkret – såvidt muligt på baggrund af gældende forvaltningsretlige bestemmelser – om strafansvar for en uberettiget videregivelse af oplysninger til en anden myndighed bør pålægges. Rådet forudsætter i den forbindelse, at disciplinære sanktioner også i fremtiden vil være dominerende på dette område, og at konkrete tvivlstilfælde normalt vil give anledning til at søge reglerne afklaret gennem regelfastsættelse eller aftaler mellem de implicerede myndigheder.

5. Visse efterfølgende forhold

De gældende regler i straffelovens § 152, stk. 5, og § 264 c indeholder bestemmelser om, at straffebestemmelserne vedrørende krænkelse af tavshedspligt finder tilsvarende anvendelse på den, der uden at have medvirket til gerningen skaffer sig eller uberettiget udnytter oplysninger, der er fremkommet ved en sådan krænkelse. Efter begge bestemmelser gælder et krav om forsæt, hvoraf følger, at gerningsmanden skal have handlet med kendskab til, hvorfra oplysningerne stammer.

Tavshedspligtsudvalget foreslår i betænkning nr. 998/1984, at denne ordning opretholdes ved bestemmelser, der selvstændigt kriminaliserer disse efterfølgende forhold (i det følgende for nemheds skyld kaldet »hæleribestemmelsen«). Også justitsministeriets lovudkast indeholder en bestemmelse, der selvstændigt kriminaliserer sådanne forhold (§ 152 c).

Straffelovrådet er enig i, at de gældende regler om kriminalisering af efterfølgende forhold med hensyn til krænkelse af tavshedspligt bør videreføres, og straffelovrådet har ikke bemærkninger til den foreslåede – i alt væsentligt redaktionelle – ændring af bestemmelsens udformning i forhold til de gældende bestemmelser.

Som ministeriets lovudkast er udformet, har hæleribestemmelsen sin egen strafferamme, der er udformet således, at den skærpede ramme i § 152, stk. 2, ikke vil kunne bringes i anvendelse i disse tilfælde. Spørgsmålet om strafferammer m.v. vil blive taget op til drøftelse i det følgende afsnit, men rådet finder anledning til allerede her at pege på, at det formentlig vil være mere hensigtsmæssigt at lade hæleribestemmelsen henvise til de strafferammer, som gælder for den pågældende overtrædelse. Dette svarer til den lovtekniske fremgangsmåde, som i dag er anvendt i de pågældende bestemmelser, og har den fordel, at den skærpede strafferamme også vil kunne bringes i anvendelse over for disse hælerilignende forhold, der efter omstændighederne kan tænkes at være af meget grov karakter.

6. Strafferammer, strafudmåling m.v.

Straffen for krænkelse af tavshedspligt er efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 152, stk. 1 – der også finder anvendel-